

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Y. P.**, zast. Mgr. Michalem Poupětem, advokátem, se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutím žalované ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26668-2/ČJ-2018-930310-V244 a ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26668-3/ČJ-2018-930310-V244, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 3. 2019, č. j. 17 A 14/2019 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 24. 7. 2018, č. j. KRPP-74028-19/ČJ-2018-030022 (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“), uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců. Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26668-2/ČJ-2018-930310-V244 (dále jen „napadené rozhodnutí č. 1“), zamítla odvolání žalobce a rozhodnutí o správním vyhoštění potvrdila.

[2] Správní orgán prvního stupně dne 24. 7. 2018 vydal také rozhodnutí č. j. KRPP-74028-20/ČJ-2018-030022 (dále také jen „rozhodnutí o nákladech řízení“), kterým uložil žalobci uhradit náklady řízení ve věci správního vyhoštění ve výši 1.000 Kč,

a to ve lhůtě 15-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26668-3/ČJ-2018-930310-V244 (dále jen „napadené rozhodnutí č. 2“), zamítla odvolání žalobce a uvedené rozhodnutí o nákladech řízení potvrdila.

II.

[3] Žalobce napadl obě rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji shora specifikovaným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud shledal, že pracovní činnost žalobce na území České republiky byla závislou prací pro společnost Penny Market s.r.o. a nejednalo se tudíž o přeshraniční poskytování služeb ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice“). Žalobce, přestože uzavřel pracovní smlouvu s polskou společností ASSU SP. Z O.O. (dále jen „ASSU“), u tohoto polského zaměstnavatele nikdy nepracoval, neměl ani v úmyslu nikdy pracovat na území Polské republiky a věděl, že bude pracovat v České republice. Ačkoliv společnost ASSU uzavřela smlouvu o poskytování služeb se společností FRESA solution s.r.o. (dále jen „FRESA“), sídlící na území České republiky a snažila se tak navodit dojem přeshraničního poskytování služeb, fakticky se jednalo o vysílání cizích státních příslušníků za prací do České republiky a ASSU tak vlastně působila jako pracovní agentura. Krajský soud uzavřel, že v případě žalobce se nejednalo o činnost, již by bylo možno podřadit pod výjimku vyplývající z § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Žalobce tedy potřeboval pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, neboť na základě víza vydaného orgány Polské republiky nebyl oprávněn prací na území České republiky vykonávat.

[5] Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány zjistily skutkový stav věci dostatečně a v souladu se zákonem vyhodnotily jednání žalobce jako protiprávní, splňující podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

[6] K napadenému rozhodnutí č. 2 krajský soud doplnil, že žalobce neuvedl žádný žalobní bod, jímž by toto rozhodnutí napadal. Krajský soud tak v obecnosti shrnul, že toto rozhodnutí je úzce spjato s rozhodnutím o správním vyhoštění a jelikož neshledal důvod pro jeho zrušení, nepovažoval za nezákonné ani rozhodnutí o nákladech řízení; to považoval za souladné s § 79 odst. 5 správního řádu. Ani žalovaná proto nepochybila, pokud napadeným rozhodnutím č. 2 odvolání žalobce proti rozhodnutí o nákladech řízení zamítla a uvedené rozhodnutí potvrdila.

III.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní napadá rozsudek krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[8] Stěžovatel setrvale zastává názor předestřený již v žalobě, že nevykonával na území České republiky práci neoprávněně. Má za to, že správní orgány nepodloženě odmítly aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, jakož i směrnici. Stěžovatel opakuje, že byl zaměstnancem polské společnosti ASSU a do České republiky byl vyslán v rámci přeshraničního poskytování služeb k plnění zakázky pro společnost FRESA na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi těmito dvěma společnostmi. Správní orgán neakceptoval důkazy k prokázání těchto skutečností, jež stěžovatel předkládal.

[9] Stěžovatel v této souvislosti upozorňuje, že v obchodních vztazích nelze vyloučit, že zaměstnanec je přijat do zaměstnání a v podstatě ihned je vyslán v souladu s předpisy EU k výkonu práce v jiném členském státě, jak tomu bylo i v jeho případě. Krajský soud založil své závěry jen na výpovědi stěžovatele neznalého smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností. Případné nejasnosti mohly být odstraněny, pokud by správní orgány provedly důkazy stěžovatelem navrhané.

IV.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti s odkazem na spisový materiál navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. K závěrům krajského soudu obsaženým v napadeném rozsudku se nevyjadřuje.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Jakkoliv stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., konkrétní námitky podřaditelné pod uvedený kasační důvod nenabízí. Jelikož ale je Nejvyšší správní soud k vadám naplňujícím uvedený kasační důvod povinen přihlížet i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), přes chybějící tvrzení posuzoval, zda napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, pro nedostatek důvodů, či zda zde není taková vada řízení před krajským soudem, jež by mohla mít vliv na zákonitost jeho rozsudku.

[14] Nejvyšší správní soud připomíná, že z jeho ustálené judikatury vyplývá, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jestliže neobsahuje určitý výrok, nesplňuje formální náležitosti dle § 54 odst. 2 s. ř. s., nebo také, nelze-li z rozsudku rozpoznat jeho jednotlivé části (záhlaví, výrokovou část, odůvodnění, poučení), jakož i tehdy, chybí-li věcný a obsahový soulad výrokové část napadeného rozsudku a jeho odůvodnění, nebo absentuje-li odkaz na použité právní normy, na nichž správní soud založil právní hodnocení v souzené věci (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, nebo ze dne 10. 4. 2008, č. j. 7 Afs 78/2007 - 60). Tyto vady zcela zjevně napadený rozsudek nevykazuje.

[15] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[16] Také právě uvedeným požadavkům napadený rozsudek vyhověl. Krajský soud výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a přdestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými stěžejní žalobní argumentaci vypořádal. Obecný stěžovatelův nesouhlas s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37).

[17] Kasační soud tedy neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů. Současně nezjistil ani jiné vady, jež by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[18] Stěžovatel dále v kasační stížnosti poukazuje zejména na skutečnost, že nejasnosti týkající se povahy jeho činnosti pro společnost ASSU mohly vyjasnit důkazy, které ve správním řízení navrhoval. Tato argumentace je podřaditelná pod kasační důvod vyplývající z § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[19] Z obsahu správního spisu se podává, že ve správním řízení ve svém vyjádření stěžovatel předložil listiny, jimiž hodlal prokázat jím tvrzené skutečnosti. Těmito listinami byly: polské vízum; smlouva o poskytování příhraničních služeb mezi ASSU a FRESA ze dne 1. 11. 2017; pracovní smlouva, již stěžovatel uzavřel se společností ASSU ze dne 9. 5. 2018; dodatek k uvedené pracovní smlouvě; rámcová smlouva o dílo uzavřená mezi společností FRESA a Penny Market s.r.o. ze dne 13. 2. 2018; podnájemní smlouva mezi týmiž společnostmi ze dne 26. 2. 2018; informace o vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené pracovní smlouvy; osvědčení týkající se předpisů v oblasti sociálního zabezpečení; svědecké výpovědi O. G. (statutární zástupce společnosti FRESA) a A. K. (jednatel společnosti ASSU); dotaz na příslušný krajský úřad práce za účelem zjištění, že byla splněna ohlašovací povinnost podle § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti; vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017 (vydané pro společnost OVD-TEMYRTRANS SP. Z O.O.).

pokračování

[20] Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o správním vyhoštění tyto listiny neopomněl, jako podklad svého rozhodnutí je však neoznačil (viz strana 3 uvedeného rozhodnutí) a považoval je z hlediska posouzení věci za bezpředmětné (viz strana 5 téhož rozhodnutí). Přesto ve svých závěrech vzal v úvahu i smlouvu uzavřenou mezi ASSU a stěžovatelem dne 9. 5. 2018. Její existenci totiž stěžovatel potvrdil při svém výslechu dne 16. 5. 2018. Správní orgán prvního stupně vyšel zejména z toho, že stěžovatel disponoval pouze polským vízem typu „D“, účel pobytu „05A“, které jej opravňovalo toliko ke krátkodobému pobytu na území České republiky, nikoliv k výkonu zaměstnání na tomto území. Stěžovatel zde tudíž mohl pracovat pouze na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty či platného povolení k zaměstnání, jimiž ale nedisponoval. Důvody, pro něž se stěžovatelem předloženými listinami, resp. i navrženými výslechy svědků nezabýval, správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o správním vyhoštění uvedl (v podrobnostech viz dále odst. [22]).

[21] Stěžovatel následně v podaném odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění opětovně ve své argumentaci odkazoval na výše uvedené důkazy (srov. odst. [19]). Žalovaná přisvědčila postupu správního orgánu prvního stupně a jeho závěry dále rozvinula a doplnila. Konkrétně se pak k námitce, že se správní orgán prvního stupně navrženými důkazy nezabýval, žalovaná vyjádřila na straně 10 napadeného rozhodnutí. Ve shodě se správním orgánem prvního stupně přisvědčila úvaze, že stěžovatel nesplňoval definici „vyslaného pracovníka“ podle čl. 2 směrnice a nebyl oprávněn na území České republiky bez příslušných povolení (zaměstnanecké karty, modré karty či platného povolení k zaměstnání) vykonávat pracovní činnost a uvedené skutečnosti vyplývaly již ze stěžovatelovy výpovědi a z pracovní smlouvy, kterou měl dne 9. 5. 2018 uzavřít se společností ASSU. Žalovaná ve shodě se správním orgánem prvního stupně dovodila, že ve stěžovatelově případě nejde o přeshraniční poskytování služeb ze strany ASSU, nýbrž jedná se o obcházení zákona. V uvedené společnosti stěžovatel nikdy práci nevykonával, jak sám vypověděl a výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti tak na stěžovatele nedopadá.

[22] S těmito závěry se ztotožnil následně i krajský soud a nyní jim přitakává i soud kasační. Pro přehlednost lze shrnout, že ve správním řízení bylo dostatečně prokázáno, že stěžovatel vykonával závislou práci ve skladu ve společnosti Penny Market s.r.o., a to aniž by k tomu měl potřebné povolení. Stěžovatel nikdy nevykonával svou hlavní činnost v Polské republice, kde měla sídlo společnost ASSU, s níž uzavřel pracovní smlouvu. Do České republiky totiž stěžovatel přicestoval přímo z Ukrajiny (disponoval vstupním razítkem na Slovensko ze dne 8. 5. 2018) na základě polského víza, které si sám obstaral na Ukrajině. Na území České republiky byl před pobytovou kontrolou provedenou dne 15. 5. 2018 správním orgánem prvního stupně nejvýše týden a pracoval ve společnosti Penny Market s.r.o. nejvýše 4 dny (krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že k uvedenému došlo v dubnu roku 2018, ač ze správního spisu vyplývá, že se tak stalo teprve v květnu téhož roku – poznámka kasačního soudu). Vše pro stěžovatele zajišťoval V. M. Ten měl být podle stěžovatele koordinátorem společnosti ASSU, ve správním řízení však zástupce společnosti FRESA uvedenou osobu označil za svého zaměstnance, jehož úkolem bylo evidovat pro FRESA docházku zaměstnanců. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským

soudem i správními orgány, že již tyto skutečnosti postačují k učinění závěru, že společnost ASSU fakticky působila jako agentura práce vysílající stěžovatele na manuální práci do České republiky. Pro právě uvedené nemá Nejvyšší správní soud důvod v nyní posuzované věci rozporovat postup správních orgánů, které nedoplňovaly dokazování za účelem zjištění konkrétních vztahů mezi jednotlivými zúčastněnými společnostmi, jak navrhoval stěžovatel.

[23] Nejvyšší správní soud zde souhlasí se správními orgány, že i kdyby byly vzaty jako podklady správních rozhodnutí i další listiny stěžovatelem předložené, popřípadě i provedeny výslechy svědků, na závěru, že stěžovatel vykonával závislou činnost bez příslušného povolení a že polské vízum udělené ke krátkodobému pobytu jej k výkonu takové činnosti na území České republiky neopravňovalo a že na stěžovatele současně nedopadala výjimka vyplývající z § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, tyto další podklady či důkazy nemohly ničeho změnit. Skutkový stav věci tak byl zjištěn v rozsahu dostatečném pro posouzení věci.

[24] Ani krajský soud ostatně nepovažoval postup zvolený správními orgány za vadný, což lze implicitně dovodit ze skutečnosti, že se věcně zabýval stěžejní žalobní argumentací o nesprávném posouzení věci týkající se uloženého správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Tudíž ani námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není důvodná.

[25] Nakonec se Nejvyšší správní soud stručně vyjádří i k tvrzenému nesprávnému právnímu posouzení věci, byť nutno zdůraznit, že stěžovatel v kasační stížnosti fakticky nebrojí proti úvahám krajského soudu, na nichž je napadený rozsudek vystaven. Naopak ve shodě se žalobou vytýká i v kasační stížnosti vadnost závěrů správních orgánů o nemožnosti stěžovatele vykonávat práci na území České republiky. Ve smyslu § 106 odst. 1 s. ř. s. však kasační stížnost musí mimo jiné obsahovat vymezení, z jakých důvodů stěžovatel napadá rozhodnutí (zde rozsudek) krajského soudu. Mělo by se tedy jednat o polemiku s konkrétními právními či skutkovými závěry, které krajský soud v napadeném rozsudku učinil, nikoliv o opakování žalobních námitek, které již byly krajským soudem vypořádány, aniž by současně vyzvil, zda a v čem je toto jeho posouzení vadné. Z uvedeného důvodu tak v podstatě v tomto směru chybí předmět přezkumu.

[26] Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něž *povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.*

pokračování

[27] Výkladem § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se velmi podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, na jehož závěry lze nyní pro stručnost odkázat. V uvedeném rozsudku dospěl pomocí systematického výkladu zákona o zaměstnanosti a s ohledem na právo Evropské unie k závěru, že výjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly. To však pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh.

[28] V souzené věci však, jak již shora uvedeno, polský zaměstnavatel fakticky jednal jako agentura práce, která zaměstnanci ze země mimo Evropskou unii pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky (a to i přes formální zastření této skutečnosti uzavřenými smluvními vztahy v podobě pracovní smlouvy mezi polským zaměstnavatelem a cizincem). Na tuto situaci tak nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

[29] Krajský soud proto správně tyto okolnosti posoudil jako faktický výkon agenturního zaměstnávání. Správně dovodil, že na případ stěžovatele, který nikdy pro tvrzeného polského zaměstnavatele ASSU na území Polské republiky nepracoval a žádnou pracovní činnost tam pro něj nevykonával, nýbrž přímo z Ukrajiny přicestoval na území České republiky (jak sám stěžovatel potvrdil), disponoval pouze polským vízem ke krátkodobému pobytu, které jej k pracovní činnosti na území České republiky bez dalšího neopravňovalo, výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti dopadat nemůže (v podrobnostech viz opět citovaný rozsudek č. j. 2 Azs 289/2017 - 31). Za nedůvodnou proto kasační soud považuje i veskrze obecnou námitku nesprávného posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[30] Již jen pro doplnění lze upozornit, že skutkově a právně obdobným případem, v němž jiný stěžovatel, zastoupený však týměž právním zástupcem (uplatňujícím obdobnou žalobní i kasační argumentaci), vykonával závislou činnost ve společnosti Penny Market s.r.o., ve skladu v Dobřanech, na základě pracovní smlouvy uzavřené se společností ASSU ve stejném časovém období, jak tomu bylo i v souzené věci, se Nejvyšší správní soud v nedávné době zabýval například v rozsudku ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 Azs 155/2019 - 14; dospěl v něm ke shodným závěrům, jež byly předešlé v této věci.

[31] Nejvyšší správní soud nakonec stručně doplňuje, že ač stěžovatel brojí proti napadenému rozsudku v celém jeho rozsahu (a předmětem přezkumu v řízení před krajským soudem bylo i napadené rozhodnutí č. 2 týkající se nákladů řízení o správním vyhoštění), žádnou konkrétní kasační námitku v tomto směru neuplatnil a tudíž kasační soud nyní nemá na základě čeho napadený rozsudek v uvedené části přezkoumat. Pro přehlednost však dodává, že úvahy krajského soudu vyjádřené v tomto směru v odst. 22 napadeného rozsudku jsou zcela správné a není jim co vytknout.

VI.

[32] Nejvyšší správní soud neshledal žádnou z kasačních námitek důvodnou, proto kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu